

[Oluf Pedersen.]

at man rejser Grundskyldskravet overfor Grundrentens Ejere, og det vil, selv om jeg indrømmer, at der kan være visse Vanskeligheder med altid at faa den rigtige Adresse, i Hovedsagen sige, at man maa rejse Grundskyldskravet, overfor Obligationsejerne.

I det Øjeblik man er klar over dette, vil man ogsaa forstaa, at det er ganske uberettiget, naar der siges: Ja, Grundskyld, det kan være meget godt, men det kan man ikke snakke om netop i en Krisetid som den, vi staa i. Man vil forstaa, at man maa netop tale om Grundskyld i den Krisetid, vi er inde i, fordi det, det gælder om, er at faa de varefordyrende Skatter væk og i Stedet for sørge for ad anden Vej at skaffe de nødvendige Midler til Samfundets Fælleshusholdning, og naar man gaar til at inddrage Grundrenten, er det ganske givet, at man mindst kan afskaffe Skatter for saa stort et Beløb, som Grundskylden giver.

Jeg vil ikke her rejse Kravet om, at man skal afskaffe alle Skatter, fordi jeg mener, det er noget, der kommer af sig selv; de, som er Modstandere af, at man bør afskaffe alle Skatter, bør i hvert Fald ikke være Modstandere af, at man inddrager den Grundrente, som findes, og bruger den til at afskaffe saa mange Skatter, som det er muligt; derefter skal vi nok se at komme paa Talefod om Afskaffelsen af Resten.

Naar man ser Problemet ud fra de Synspunkter, jeg her har gjort gældende, kan det knibe med at vinde Ørenlyd i dette høje Ting, da de Gerninger, som herfra er udført i det sidst forløbne Aar overfor Krisen, jo er gaaet den stik modsatte Vej. I Stedet for at gaa til mere Grundskyld saa er man gaaet til en Sænkning af Grundskylden. I Stedet for at gaa til mindre Skat er man gaaet til en Forøgelse af Skatterne. I Stedet for at gaa til Frihandel er man gaaet til højere Told og er gaaet til Importreguleringer, saaledes som vi nu saa for at Par Dage siden selve Partiet Venstre stemme for det. Det er den modsatte Indstilling, men det kunde jo tænkes, at naar man nu har set, hvad dette fører til, nemlig til, at Forholdene bliver vanskeligere og vanskeligere, saa kunde der jo være Mulighed for at raabe dette Tings Medlemmer op, saaledes at de vilde gaa med til Gennemførelsen af en virkelig Reform, som tilsigter paa den ene Side at afskaffe Arbejdsløsheden med al dens Forbandelse og paa den anden Side at gøre dansk Landbrug rentabelt.

Jeg vil derfor gerne her slaa til Lyd for, om ikke det var muligt at skabe et Sam-

arbejde paa det historiske Venstres Grund om at gøre Dagens Gerning, ikke saadan, som man har udført den i de sidste Aar, og som man med større Ret kunde kalde for Nattens Gerning, men gøre det, der virkelig er tiltrængt, for at Vilkaarene kan blive bedre her i Landet.

Jeg vil endvidere gerne gøre opmærksom paa, at vi har ikke de daarlige Forhold, som vi har her i Danmark, fordi vi lever i et fattigt Land, nej, vi lever i et af Verdens rigeste Lande med en forholdsvist ringe Gæld udadtil, en mindre Gæld udadtil, end der var for 25 Aar siden, i alt Fald i Forhold til de Værdier, vi har. Det er ikke der, det er galt, det er Fordelingen indadtil, der er gal, og denne indre Fordelingsulykke bunder i, at man i Stedet for at gaa til Ondets Rod og afskaffe Monopolerne har ladet Monopolerne bestaa, og at man i Stedet for tager Skatter, Skatter, som betyder det samme nu, som de betød for halvandet hundrede Aar siden, nemlig at Erhvervslivet fryser i Staa. For det er jo noget, man kan sige sig selv, at hvis man tog de 1 000 Kr. pr. Familie, som der betales i Skat her i Landet nu hvert Aar, som direkte Skatter, saa vilde Vælgerne selvfølgelig gøre en Masse Vrøvl overfor Rigsdagsmændene, mere end nu, men samfundsmæssigt set vilde en direkte Beskatning være at foretrække fremfor det, der sker nu, hvor man lægger Skatterne ind i Omsætningen og siger, at naar Sælger og Køber finder hinanden, saa tager Staten en Afgift. Det maa ganske naturligt give det Resultat, at saa finder Sælger og Køber ikke hinanden, og saa fryser Erhvervslivet i Staa.

Saadan er efter min Opfattelse de virkelige Forhold, og jeg tror, at det maa være muligt, som Forholdene er, med alle deres Vanskeligheder, at samle Folk af alle Partier om en virkelig Ændring af det Samfundssystem, som man dog snart fra alle Sider erkender er brudt sammen. I gamle Dage var det for at faa ændret Samfundsforholdene nødvendigt, at man vandt Kongens Raadgivere og Kongen, og at disse Folk saa upartisk paa det. Selv om ærede Medlemmer af dette Ting er valgt ind som partibundne, staa man dog ifølge Grundloven personligt til Ansvar for sin Opfattelse. Dette burde begrunde, at man prøvede paa at sige sig fri for den Gangkurv, der af alle de gamle Partier er givet for, hvor langt man kan gaa for at komme helskindet igennem, og at man gik ind i et virkeligt Samarbejde for at løse den Krise, vi staa i, paa det historiske Venstres Grund ved at afskaffe Statsindgreb, afskaffe Skatterne og skaffe